

Dama de Treflă

Mai presus de el

Bookzone.ro
București, 2016

*Fiindu-ți teamă de
singurătate, riști să alergi
în brațele oamenilor
nepotriviți și să te
îndepărtezi de cei care
te-ar putea iubi
necondiționat pentru
totdeauna*

Ar trebui să fim singuri.

Într-un moment al vieții, fiecare om ar trebui să fie singur pentru a se gândi mai mult la el însuși, la cei din jur, la tot ce are și la tot ce-și mai dorește. Fiecare om ar trebui să fie singur cândva pentru că, deși asta înseamnă să îi piardă pe toți cei din jur, numai așa se poate regăsi pe sine.

Știu o femeie care toată viața ei a fugit de singurătate, iar acea femeie sunt chiar eu. Mi-a fost teamă de ea, chiar frică... Și ca să fiu sinceră, de fapt cred că mă îngrozea gândul de a rămâne singură într-o lume plină de oameni care au un umăr pe care să plângă, un zâmbet care să le fie părtaș la fericire și o pereche de brațe care să fie mereu acolo dacă viața s-ar fi hotărât să pună piedici. Dar eu nu-mi dădeam seama că oamenii sunt actori geniali, că cei mai mari actori nu joacă la teatru, că cei mai talentați dintre ei nu se rezumă la scene de câțiva metri pătrați, ci joacă neîncetat pe uriașa scenă a vieții...

Nu-mi dădeam seama voluntar, însă subconștientul mă avertiza neîncetat.

Probabil, fiecare om fericit a făcut cunoștință cu disperarea și tristețea, a plâns și s-a simțit îngenunchiat în fața tuturor, pentru că doar simțind amalgamul trăirilor ar fi putut aprecia valoarea unui zâmbet sincer care, mai întâi de toate, îți răsare în suflet și îți oferă o căldură ce nu poate fi explicată în cuvinte. Probabil, orice om care și-a găsit un alt om cu care să împartă atât bucuriile cât și problemele, a fost cândva singur și a strigat atât de mult după ajutor, după ascultare sau după o vorbă bună încât a rămas fără glas, iar rămânând fără glas a fost obligat să învețe că se poate ridica de unul singur, că se are pe sine și că e foarte important să-ți fii tu însuși alături atunci când ceilalți aleg să plece... De cele mai multe ori ceilalți aleg să plece și să ne lase singuri... Dar, numai după ce suntem părăsiți de oamenii fără de care nu ne puteam imagina viața, reușim să învățăm cât de importați suntem chiar noi pentru noi înșine și numai atunci începem cu adevărat să apreciem valoarea oamenilor care ne sunt alături necondiționat și ne iubesc fără doar și poate.

Marea mea problemă a fost, și încă este, faptul că nu pot renunța la oamenii pe care îi iubesc, deși adesea ei renunță la mine sau pur și

simplu nu empatizează cu mine de la început. Pentru mine, omul care îmi atinge sufletul e unul dintre aceia fără de care încep să cred că nu pot trăi. Asta e problema mea: oamenii înseamnă prea mult, mai mult decât merită, mai mult decât oferă, chiar mai mult decât cred ei că înseamnă... Iar atunci, când oamenii ajung să însemne mai mult decât își imaginează, încep să rănescă. Poate rănesc fără să-și dea seama, poate nu vor sau unora poate că pur și simplu nu le pasă. Cert e că, la un moment dat, toți oamenii rănesc, dar în moduri și proporții diferite. Unii te urcă pe culmile înalte ale fericirii, îți promet tot ce ți-ai fi putut dori vreodată să trăiești alături de cineva, iar mai apoi îți dau voie să cazi fără ca măcar să încerce să te prindă de mână... Și cât de tare doare... Alții nu-ți promet nimic, te obligă să-i iei ca atare, cu bune și cu rele, te mai rănesc cu câte un adevăr, îți mai îngheață sufletul cu câte un gest rece, dar îți fac favoarea de a-ți oferi ceva real alături de ei, construiesc ceva frumos pe adevăruri, nu pe iluzii și te fac să înțelegi că viața nu e plină numai de lucruri frumoase, chiar și în doi, și că trebuie să acceptăm oamenii de lângă noi așa cum sunt, că trebuie să fim noi înșine...

Am avut nevoie de singurătate ca să-mi dau seama de multe. Deși singurătatea ne oferă, adesea, un sentiment asemănător disperării și ne înnebunește fiecare parte a sufletului, într-un final ajungem să conștientizăm faptul că a fost un rău necesar... Singurătea te ajută să înțelegi mai bine oamenii, să faci diferențe între ei pentru că...: **unora le spui totul și nu înțeleg nimic, iar altora nu le spui nimic și înțeleg totul.**

De cei din urmă ai nevoie, doar de ei. Sunt singurii oameni care înțeleg cu adevărat, care ascultă mereu ce le spui, dar nu doar din vorbe, ci și din gesturi, priviri și atingeri...

Încă mai există oameni cărora nu le pasă de suferințele proprii atâta vreme cât celor dragi le e bine. Încă mai există oameni cărora nu e nevoie să le spui nimic pentru că atunci când ai lacrimi în ochi și îți vine să plângi și să țipi de nervi, de tristețe, de dezamăgire, de tot ceea ce doare, atunci când vrei să le spui ce te apasă pe suflet cu greutatea unor plăci imense de granit, ei îți fac semn că nu e nevoie să spui nimic, te strâng la piept și-ți spun doar că înțeleg. Iar în acel moment, sub solemnitătea acelei îmbrățișări, tu chiar știi că

omul acela a înțeles, chiar a înțeles și îți este alături...

Ar trebui să trecem la lucruri mai serioase, la povești reale și să nu mai pierdem vremea cu lecții pe care nu avem cum să le știm până când nu le trăim pe propriul suflet. Nu vreau să vorbesc despre femei slabe, eu vreau să vă spun povestea unei femei ca s-a ridicat de fiecare dată, care a devenit tot mai puternică și care, într-un final a găsit... Dar mai e până atunci. Aici...

*...O femeie învață să trimită
la dracu' tot ce o face nefericită!*

*Îți vei da seama că lucrurile cu
adevărat importante în viață nu
sunt lucruri, ci momente, oameni,
nebunii, amintiri.*

*Îți vei da seama că nu vei uita
niciodată anumiți oameni și asta
doar pentru că vei avea amintiri
alături de ei... Nu putem uita
oamenii alături de care ne-am
făcut amintiri, dar vom încerca
de multe ori să-i uităm.*

Femeia, ca oricare alt om, este jumătate trup și jumătate suflet... Însă sufletul ei este prea mare pentru a putea fi cuprins în „jumătate”.

Și mi-e teamă că de multe ori ne îngrijim prea puțin de suflet, noi ca femei, și mult prea mult de trup. Ne vom scuza mereu spunând că așa ne vor bărbații, frumoase, dar nu ar trebui să conteze atât de mult ce vor ei din moment ce noi putem fi fericite doar făcând și având ceea ce ne dorim noi.

Probabil cea mai de preț bijuterie a unei femei este sufletul, ar trebui să-l poarte cu mândrie și nonșalanță la fel cum își poartă rujul pe buze. Dar femeile nu știu asta sau doar aleg să ascundă această comoară de privirile curioase ale celor care doresc doar să ia și niciodată să ofere... Femeile nu știu că sufletul le face speciale la fel cum nu știu că zâmbetul le face frumoase... Atât de frumoase încât nu există încă farduri care să poată copia farmecul pe care zâmbetul li-l oferă.

Sunt femeie și nu mi-e rușine să recunosc că a fost o vreme în care conta mai mult ce voiau ceilalți de la mine decât ce doream eu de la mine.

A fost o vreme în care am preferat să-mi țin sufletul departe de privirile curioșilor doar pentru că mă răniseră oamenii pe care îi iubisem...

Atunci când iubești un om, nu îl iubești doar cu inima, nu pui doar suflet, ci îl iubești cu toată ființa ta și îi oferi tot ce însemni, de la gesturi și sărutări până la gânduri și sentimente. Investești enorm în acel om și, fără să vrei, începi să îți faci planuri... Iubim cu adevărat un om abia atunci când ne construim toate planurile de viitor alături de el și ne dăm seama că suntem iubiți cu adevărat abia atunci când acele planuri încep să nu mai fie doar planuri, ci se transformă în realități palpabile. Însă ni se întâmplă adesea să investim sentimente și să oferim tot ce avem mai bun tocmai acelor oameni care nu au nevoie de noi sau de iubirea pe care le-o putem oferi.

Nu poartă vina faptului că nu ne pot iubi, dar uneori alegem să îi învinovățim pentru asta.

Iubirea e un sentiment foarte ciudat, îți dă voie să-ți legi sufletul de al unui om fără ca acel om să aibă sufletul legat de al tău. Atunci apar dezamăgirile, în clipa în care ne dăm seama că ne-am pus toate speranțele pentru fericire într-un

om care își are fericirea legată de sufletul altcuiva. Iubirea e parșivă, te duce în brațele unora care îți promet că te vor iubi mereu, apoi pleacă și te lasă să te trezești în brațele cuiva care e rece și îți îngheață sufletul... Dar în cele din urmă e corectă și ne lasă să ne odihnim sufletele în brațele celor care ne pot iubi și ne pot aprecia, în brațele celor care nu rănesc, dar vindecă. Însă avem de suferit mult din cauza iubirii până să ne putem bucura datorită ei...

Așa apar oamenii reci sau cei cu inimi de piatră, iubind persoanele nepotrivite, iubind acei oameni care știu doar să ofere speranțe și să creeze iluzii, dar care nu au învățat încă să și iubească așa cum pretind că știu să o facă. Nimeni nu se naște cu sufletul rece sau cu ziduri înalte în jurul inimii. Sufletul îngheață numai atunci când oferă iubire și primește indiferență. Indiferența e rece, e grea, e o boală a sufletului. Zidurile sunt constituite din pietrele pe care alți oameni le-au aruncat în cel care a iubit, iar unele dintre ele pot fi foarte înalte, atât de înalte încât să nu mai poți zări o inimă ce poate iubi mult. Totuși, oamenii reci pot fi schimbați atunci când sunt iubiți de alți oameni cu suflete calde, iar cei cu ziduri înalte în jurul

inimii pot fi determinați să le derămâne chiar ei înșiși de cei care sunt atât de încăpățânați să iubească încât să sară acele ziduri... Cu cât un suflet e mai rece, cu atât are nevoie de mai multă căldură. Cu cât un zid e mai înalt, cu atât are nevoie un om mai încăpățânat să iubească.

Da... Oamenii ne rănesc profund atunci când nu ne iubesc înapoi... Și culmea, oamenii frumoși au răni urâte. Oamenii buni au parte de oameni răi... Sufletele se șlefuiesc cu mare greutate pentru că oamenii, în general, nu se schimbă. Ca să remodelezi un suflet ai nevoie de lovituri puternice după care un om abia să se poată reculege, abia să se poată regăsi.

Tristețea te face să fii mai bun pentru că te readuce cu picioarele pe pământ după fiecare încercare de a zbura mai sus decât îți permite realitatea. Durerea e cel mai bun dascăl pentru suflet, te ajută să înveți lecții pe care poate ți le-au dictat alții de nenumărate ori înainte, dar pentru care n-ai avut urechi să asculți. Sunt multe lecții pe care nu le poți învăța decât pe propria piele... Pe propriul suflet. Loviturile oamenilor dragi, primite în mijlocul pieptului, direct în inimă, îți reamintesc cât de uman ești, cât de fragilă e convingerea ta că

fericirea e ceva ce poți obține cu mare ușurință, apoi te obligă să afli cât de puternică poate fi determinarea de a demonstra tuturor forțelor vieții, care îți spun că nu o să reușești, că se înșală.

Oamenii frumoși, cei cu adevărat frumoși, nu au nevoie de nimic pentru a ieși în evidență, îi vezi de departe pentru că, am impresia, sunt din ce în ce mai puțini, dar ei există, sunt printre noi și încearcă să fie fericiți cu puțin, ei știu mai bine decât oricine cât de frumoasă și scumpă e fericirea, ei știu mai bine decât oricine ce înseamnă să ai toată fericirea de care ai nevoie, iar mai apoi să rămâi fără ea. Oamenii frumoși au fost răniți și încă își vindecă rănilile, nu vor să iasă în evidență, nu vor să mai facă primii pași, au rămas puțin în spate, privesc și învață tot mai mult, își fac curaj să renunțe la teamă și să îmbrățișeze iubirea din nou, deși nu le oferă nimeni și nimic certitudinea că la sfârșit nu vor avea alte răni, poate mai adânci. Oamenii frumoși iubesc, dar de foarte multe ori se tem să mai împărtășească iubirea, iubesc pentru că asta știu să facă cel mai bine. Iubesc, deși au suferit. Și așa ajung din nou la acele femei care preferă să își ascundă sufletul. Ele cred că e prea urât de rănilile provocate de alții, dar de fapt acele

răni au adus după sine lecții, iar lecțiile... Lecțiile pe care le învățăm și modul în care ni le însușim fac diferența și ne ajută să fim oameni frumoși.

Femei, eu cred că ar trebui să ne mândrim cu sufletele noastre și ar trebui să ne mândrim cu noi înșine. Suntem unice și în mod sigur suntem și speciale, poate pentru simplul fapt că suntem femei.

Eu am impresia că m-au rănit atât de multe încât acum nimic nu mă mai poate atinge, dar cu siguranță e doar o impresie pentru că un om sensibil nu poate deveni idiferent prea ușor, așa că e foarte greu să ajungă să nu-l mai poată atinge nimic.

Totuși, cu atâtea lecții tatuate pe suflet și cu atâtea oameni pe care nu i-am putut uita, chiar dacă au plecat de bună voie, chiar dacă i-am alungat, am învățat ceva ce era neapărată nevoie să știu și anume că e nemaipomenit de frumos să trăiesc clipa. Dacă ar fi să le las oamenilor scrise ultimele mele cuvinte, asta le-aș spune: „Trăiți clipa, oameni buni, pentru că, uneori, ea nu se mai întoarce niciodată.

Trăiți clipa pentru că în orice caz e mai bine să ai regretul că ai făcut ceva decât regretul că n-ai făcut, deși, poate, ți-ai fi dorit.”

Ne vom da seama cu toții, la un moment dat, că lucrurile cu adevărat importante în viață nu sunt lucruri, ci momente, oameni, nebunii, amintiri.

Pentru a conștientiza asta, va trebui să rămânem singuri ca să putem aprecia oamenii care ne iubesc, va fi nevoie să pierdem zile întregi ca să nu mai pierdem clipe... Va fi nevoie să avem unele regrete ca să învățăm să trăim fără ele și să facem mai apoi tot posibilul pentru a aduna amintiri de care să ne bucurăm toată viața, fie că le vom putea împărtăși cu alții, fie că vor fi atât de frumoase și nebunești încât vom vrea să le păstrăm doar pentru noi.

Așa încep poveștile frumoase ale oamenilor, cu răni urâte, cu despărțiri. Așa învățăm lecții importante, lovindu-ne cu sufletul de măreția și importanța lor. Așa învățăm să trăim clipele frumoase, pierzând zile, săptămâni, luni sau poate chiar și ani întregi.